

Udstillingen tager form omkring mad som både materiale og sprog, hvor opskrifter bliver til ritualer, og juletiden til scene for leg, overflod og forhandling. I december, årets mørkeste måned, undersøger projektet, hvordan ritualer kan omformuleres og andre former for fællesskaber kan finde sted.

En række nye værker produceres på Statens Værksteder i en måneds ophold i November: Et system af 20m glastrør danner et kredsløb i udstillingslokalet, hvor silicone slanger pumper væsker (mælk, honning, kreatin kosttilskud). Glas-systemet bæres gennem rummet af et svejset skulpturelt stillads og fastholdes langs væggen af ornamentale sløjfer i bukket metalband. Andre værker kredser om huslige objekter, der får nye roller: bestik og redskaber bliver til koreografier, der dikterer rytme og samarbejde. En overdimensioneret gaffel kræver kollektiv handling, skeer tiltrækkes af magneter, en tylle bliver medium for ord, der presses ud i smørcreme. Materialer udfolder sig i ceremonielle handlinger: gelé vibrerer på grænsen mellem humor, krop og andagt. Bordduge klippes til ornamenter, grøntsager skæres til tableauer, og voks drypper lag for lag.

Udstillingen på ODP3 på Vesterbro henvender sig i sin formidling til et bredt publikum. Gennem både workshop formater og performance inviteres man til at tage plads omkring et dækket langbord på fem udvalgte datoer i løbet af udstillingsperioden. Der inviteres til at møde værkerne gennem sanselige handlinger: man smager, rører, ødelægger og genopbygger. Et træ trækkes ind, kurateret som udstilling i udstillingen, dekoreret i interaktion med besøgende. Publikum bliver ikke blot beskuere, men aktive deltagere.

Vi vil sprænge grænser for smag og orden og udviske skellet mellem det tilladelige og det absurde. Overflod ses i utopiske visioner som rensende og befriende, i andre som vare og skue. Metodisk er vi interesserede i de italienske futuristers mad eksperimenter. Udstillingen tager teoretisk udgangspunkt i filosofen Michael Marder's bog "Plant thinking", som foreslår en måde at forstå og interagerer med omgivelserne – ikke gennem idé eller billeddannelse, men snarere som et symbiotisk forhold oplevet gennem fire sanser. Ved at remixe sæsonens gentagne handlinger og symboler, foreslås nye former for slægtskab og fællesskab: valgte, improviserede, til forhandling. I en tid præget af kontrol og knaphed insisterer udstillingen på, at ritualer kan være steder for befrielse, opfindelse og sammenvævning.